

λατζή: «Δαδίιι... καλό δαδίιι!..» Ἀτυχῶς ὁμως καὶ ὁ κλάδος οὗτος τοῦ ἐμπορίου ὑπέστη καίριον τραῦμα, ἀφ' ὅτου οἱ χωρικοὶ τῆς Ἀττικῆς ἤρχισαν νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν πόλιν φορτία δλα ἀπὸ «κοκουνάρες γιὰ προσάναμμα», εἶδος καύσιμον ἀσυγκρίτως εὐθηνότερον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ «σαλιέεεπ, ζισιό'νεεε...» περιήλθε εἰς...

παγεράν ἀδιαφορίαν ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ, δλόκληρος ἡ πατριαρχικὴ οἰκογένεια τοῦ στραγαλατζή ἐκηρύχθη ἐν διωγμῶ.

Σημειωτέον ὅτι ὁ στραγαλατζῆς καὶ ὁ σαλεπτζῆς εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἐναλλάσσον τὸ σαλέπι μὲ τὰ στραγάλια, νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. Ἄλλοτε τὸ περιφρονούμενον ἤδη σαλέπι ἦτο εἰς τὴν ἡμερησίαν ἢ — κυριολεκτικώτερον —

«γάλα φρέσκο»

τὴν νυκτερινὴν διάταξιν. Κατὰ τὰς παγεράς καὶ τουρτουριστικὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, ὅταν ὁ βορρᾶς ἐσύριζε καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐμυκῶντο ἀγρίως, περιεφέρετο, διαλαλούμενον ἀπὸ τὴν λεπτὴν, συμπαθητικὴν εἰς λὰ μινόρε φωνὴν τοῦ σαλεπτζῆ καὶ εἰς τὰς πλέον ἀριστοκρατικὰς συνοικίας, ὅπου εὔρισκε πελάτας τὸ θερμαντικὸν του ἀφέψημα.

Ἄλλ' ἔκτοτε, αἱ ὀρέξεις, αἱ συνήθειαι, αἱ ἀνάγκαι ἤλλαξαν. Ἡ ἀθηφάγος πρόδος, ἡ κατακρίπτουσα καὶ ἀπορροφῶσα, θά φάη αὐριον-μεθαύριον καὶ τὸν στραγαλατζῆν μὲ ὄλον τὸν ταβλᾶν του, ὅπως ἐξηφάνισε καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα ἐκεῖνα, ὅπου κατεσκευάζοντο τὰ

τρίγωνα, οἱ ἐρογολάβοι καὶ τὰ κουρκέττα. Τὰ στραγάλια, τὰ παστῆλια, ὁ μελένιος, καὶ τὰ ζαχαρένια μπαστούνια ἀντικατεστάθησαν σήμερον μετὰ φυστίκια, τὰ φουντούκια, τῆς σοκολάτες, τῆς μέντες καὶ τῆς καραμέλλες τοῦ γάλακτος. Τὸ δὲ γλοῦδες σαλέπι καὶ ἡ πατροπαράδοτος φασκομηλιά μὲ τὸ γάλα καὶ τὸ ἀρωματῶδες τέιον.

[Ἀθῆναι, Ἰούνιος τοῦ 1911]

ΙΩ. Ν. ΠΗΛΙΚΑΣ

Εἰς γέρον γυναικοθήραν

Κοκορευεσαι τοῦ κάκου! Εἶσαι παιγνιο τῶν κοκκόρων!
Εἶσαι... «ἀκίνδυνον πυρεῖον δίχως θεῖον καὶ φωσφόρον»!..

ΣΑΤΑΝΑΣ